

Fabián
Plaza Miranda

Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió
JADE

L'Agència Kronos et necessita una altra vegada. Encara que se't fa estrany treballar per a una organització secreta que resol misteris a través de viatges en el temps, ara ja és una part important de la teua vida. Aquest matí, en alçar-te, t'has trobat un missatge en la pantalla del mòbil.

Resulta que la direcció és d'allò més rara: un cinema abandonat! Pel que sembla, l'agència li ha donat un ús «creatiu», a l'edifici. Ningú esperaria trobar-se allí amb Kronos. Quan hi arribes, uns agents et fan passar a la sala de projeccions. En les butaques de la primera fila, estan asseguts els responsables de l'agència: la directora Maria Garcia, el doctor Oriol Vila, la professora Iria Carballo i el major Iker Echevarría.

–Per fi estàs ací! –aplaudeix Iria amb alegria–. Ja teníem ganes de tornar a veure't!

–Hi ha una missió esperant-te –diu amb serietat el major Echevarría.

–Sí, i de les importants –afig la directora Maria.

Respires profundament i assenteixes.

–Què he de fer? –preguntes amb decisió.

–Per a començar, unes fotos –respon Oriol–. Hem vist les que penges en les xarxes socials, així que sabem que se’t dona bé. Després, has d’ajudar-nos a trobar a algú.

–Oriol, si li ho expliques així es farà un embolic –diu la directora Maria. Després et mira amb amabilitat–. T’enviarem a Xianyang, capital de la Xina.

–Xianyang? Jo creia que la capital de la Xina era Pequín.

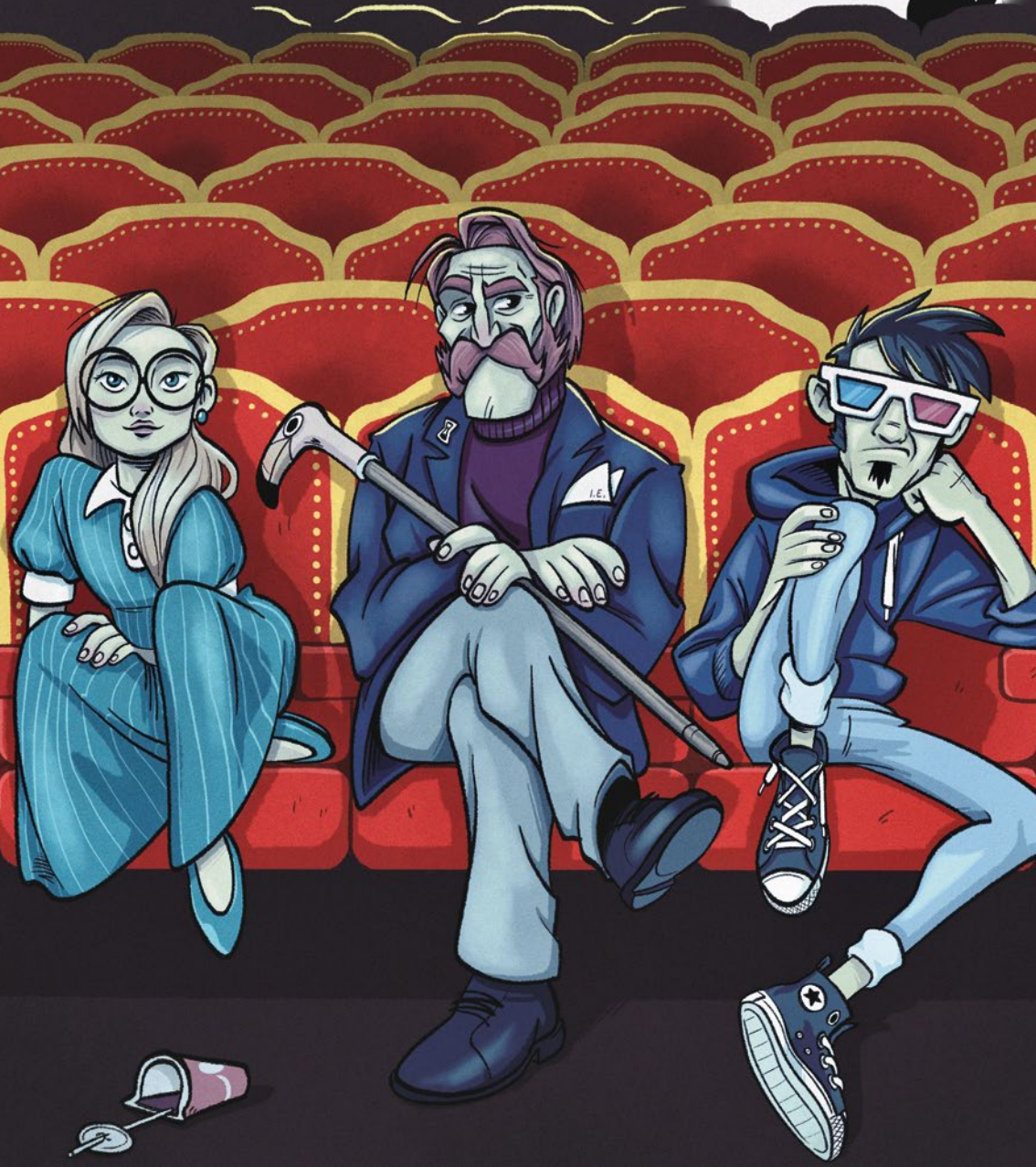
–Bona resposta! –s’entusiasma Iria–. En efecte, Pequín és la capital de la Xina... ara. Però la Xina ha tingut molta història i moltes capitals: Luoyang, Anyang, Nanjing... Xianyang va ser la capital en la dinastia Qin –Iria pronuncia la paraula com «Txin»–, que va ser la primera dinastia imperial, allà per l’any 220 aC, el moment en què la Xina va tindre el seu primer emperador. Et sonen els guerrers de terracota?

–Sí. Són unes estàtues que van trobar en la tomba d’un emperador xinès.

–Doncs allà vas –diu Maria–. Veuràs, aquell emperador (que va ser el primer emperador de la Xina) es va construir una enorme tomba. La va omplir de tresors i paranys i, per a protegir-la, posà al voltant els guerrers de terracota. En va fer milers.

–Milers d’estàtues?

–Afirmatiu –diu el major Echevarría–. Cada una diferent de les altres. Algunes dempeus, unes altres a cavall, unes altres amb carro. L'emperador Qin tingué un dels majors exèrcits del món i el va voler copiar en el seu mausoleu.

–Sorprenent, veritat? –intervé Iria–. Pel que sabem, la tomba degué ser espectacular. Conten que fins i tot tenia una representació en miniatura del món, amb rius i mars fets amb mercuri. El problema és que no estem segurs. Veuràs, els arqueòlegs no s'atreveixen a excavar perquè tenen por de danyar les restes que ens han arribat. Les coses de fa mil·lennis no aguanten bé els canvis d'aires.

–Però –diu Oriol amb una picada d'ullet–, si algú poguera viatjar al passat i fer unes fotos dins de la tomba quan es va construir, llavors sabríem exactament com era i res quedaria danyat.

–Entenc –respon–. Compteu amb això. També heu dit alguna cosa de trobar a algú. A qui?

–A ningú en concret –diu la directora Maria–. Més bé a un grup de gent. Veuràs, estudiant les tombes a prop del mausoleu, els arqueòlegs han trobat ADN de persones europees. Però creiem que fa dos mil dos-cents anys no hi havia contactes entre Europa i la Xina. Així que no entenem de qui és aquest ADN. Potser hi hagué uns altres viatgers en el temps? O és que ens equivoquem sobre els contactes entre la Xina i Europa? Així que ens agradaria que aclarires també aquest enigma.

–Tingues en compte que hi ha una altra possibilitat –diu molt seriós el major Iker Echevarría–. Recorda que @Dhampir i @Spektra, els nostres rivals, també viatgen en el temps. L'ADN podria ser seu. Si te'ls trobes, fugi! Són perillosos!

Assenteixes una altra vegada. Encara recordes que aquells dos brivalls són genis de la disfressa i poden semblar qualsevol persona, així que no has de confiar-te.

–No hi ha problema –dius amb convicció–. Fer fotos de l’interior del mausoleu, resoldre el misteri de l’ADN... Jo m’encarregue de tot.

–Aquest és l’esperit! –aplaudeix Iria.

–L’esperit no ho és tot –apunta Oriol amb una carassa–. Tampoc t’oblides de la WikiKronos. La pots consultar en la pàgina 141. Hi trobaràs informació important sobre la Xina imperial i les regles dels viatges en el temps. No te’n saltes cap, o les conseqüències seran horroroses! I recorda que tens una càpsula del temps per a demanar ajuda si ho necessites. També pots enviar-nos un missatge curt des del mòbil sempre que tingues bateria i encara el conserves, clar. Però no perdes ni trenques l’usb per a viatjar en el temps o no podràs tornar!

Maria es frega les mans i et mira fixament.

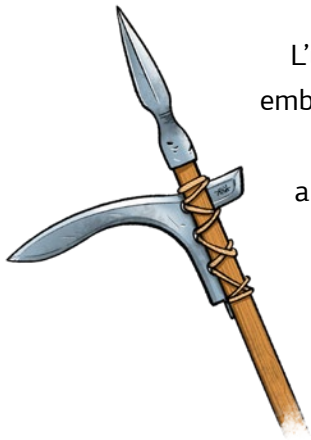
–Bé, ha arribat el moment de viatjar. On vols que et deixem? Sabem que el mausoleu estava fora de la ciutat, però potser les pistes que necessites per a saber alguna cosa de l’ADN estan a dins. Així que on vols anar? Directament al mausoleu o a visitar primer Xianyang?

1. Si vols consultar la WikiKronos, ves a la **PÀGINA 141** i després torna a aquesta.

2. Si demanes que et deixen al mausoleu, salta a la **PÀGINA 68**.

3. Si prefereixes començar visitant la ciutat de Xianyang, passa a la **PÀGINA 76**.

L'única opció que se t'ocorre per a no ficar-te en embolics és demanar ajuda a la gent.

Li dius a l'home que tens davant en la fila si pot amagar-te en el seu carro, però et mira amb cara de pocs amics i sacseja el cap. T'ocorre el mateix amb una dona que hi ha uns metres més avant i el mateix amb un granger a qui preguntes. Una llauradora et mira amb tristesa i es dirigeix a tu.

–Ningú t'ajudarà a colar-te –t'explica–. Els guàrdies registren els que tracten d'entrar i la llei castiga durament a qui oculca criminals, així que ningú s'arriscarà. És millor que no continues intentant-ho.

Les paraules de la dona són amables, però t'afonen. Et fa la sensació que dins de la ciutat hi ha informació important per a la teua missió. Hi has d'entrar! Però com?

–Pots vindre amb mi.

Les paraules et sorprenen. Alces la mirada i et trobes amb un home que porta roba molt més elegant que la majoria. Les mànegues de la seua túnica són més amples que la teua cintura. Porta els cabells recollits en un monyo amb una llarga agulla de bronze, i tant la barba com els bigots li arriben fins al pit.

–Com diu? –preguntes, sense creure-t'ho del tot.

–Que jo t'ajudaré a passar. Vine, amaga't entre els sacs del meu carro. I no et mogues!

De nou alegre, obeeixes. Se't fa rara tanta generositat, sobretot amb els riscos que aquest home està corrent, però les oportunitats no s'han de malgastar.

La fila avança i, al cap d'una estona, esteu davant de la porta. Els guàrdies revisen la documentació del comerciant. Pel que sembla, els seus papers de viatge indiquen qui és i què transporta. Segons escoltes, es diu Zhu i ve a vendre un carregament de mill. Entre els clevills del carro, veus com els soldats apunten les seues dades en unes planxes de bambú. Un dels guàrdies s'acosta a fer una ullada, però sense massa ganes. No remou la càrrega, així que no et troba.

–Pots passar –diuen els soldats a Zhu.

El carro tirat per bous es torna a posar en marxa i, sense més problemes, aconsegueixes colar-te dins de Xianyang. Les coses comencen a anar millor!

Entre els sotrats del carro, pots albirar àmplies avingudes plenes de gent. Escoltes l'aldarull de milers de veus i t'arriben tota classe d'olors. Les cases no són altes, d'un o dos pisos, però semblen espaioses.

Zhu porta el seu carro més i més a dins de la ciutat. No et diu res, potser per dissimular, però comença a resultar-te incòmoda la postura. Això de tindre sacs de mill esclafant-te no és el millor del món.

Potser moure't, amb tanta gent a prop, no és bona idea. Però portes temps donant-li voltes a una altra cosa. Per què t'ha ajudat Zhu? És algú de fiar? Tal vegada hauries d'anar-te'n sense que se n'adone.

1. Potser hauries de fugir amb discreció.

Passa a la **PÀGINA 86**.

2. O pots seguir amb Zhu. Ves a la **PÀGINA 127**.

La directora Maria Garcia et mira sorpresa.

–Vaja. Sembla que has avortat la teua missió. Supose que les coses se t’han complicat i has escapat en l’últim moment. Precisament tenim, justament ara, un misteri candent en la Xina de l’època de la dinastia Qin –t’explica.

Sense perdre ni un minut, Maria Garcia li fa un gest a la bibliotecària Iria Carballo, que li entrega un expedient.

–Necessitem fer fotos de la tomba de l’emperador Qin Shi Huangdi i els seus soldats de terracota. Ens cal saber com era realment la tomba perquè no podem continuar excavant sense danyar alguna cosa.

–I no només això –afeg Iria amb la seua rialleta gràcil–. Aparegueren mostres d’ADN europeu a la tomba. Ara el dubte que també hem de resoldre és si hi hagué contacte entre la Xina i Europa en aquella època.

–Així que et toca decidir on vols que t’enviem –somriu el hacker Oriol Vila, amb el seu etern somriure tort i alçant el teu usb amb el seu rellotge d’arena–. Mausoleu o Xianyang?

1. Si acceptes començar al mausoleu, continua per la **PÀGINA 68**.
2. Si prefereixes començar visitant la ciutat de Xianyang, passa a la **PÀGINA 76**.
3. O pots consultar la WikiKronos en la **PÀGINA 141** per a informar-te millor i després tornar ací.

Decideixes que la millor estratègia és la tranquil·litat. Fins ara t'ha donat bon resultat. Així que acompanyes el soldat fins a la residència del magistrat.

El lloc és quasi un palau dins de la ciutat. L'edifici ocupa tota una illa de cases i té l'enorme porta doble adornada amb estàtues. Més guàrdies protegeixen l'entrada, però vos deixen passar en veure que es tracta d'un assumpte oficial.

A l'altre costat de la porta hi ha un pati gegantí ple de plantes i flors cuidades per uns quants servents. Un d'ells s'acosta a més córrer i vos fa una reverència. El guàrdia li la retorna. Sembla que tot el món se saluda així per ací, en comptes de donar-se la mà o una abraçada.

–Bon dia, soldat! –diu el servent–. En què puc ajudar-vos?

El soldat t'assenyala amb el dit polze.

–El meu acompanyant ha perdut la documentació de viatge. Potser el magistrat se'n voldrà fer càrrec.

–Per descomptat, per descomptat! Sa excel·lència està disponible en aquests moments. Seguiu-me, per favor.

El servent fa dues o tres reverències més i vos guia a l'interior de la casa. Arribeu a una àmplia sala amb terra i parets de fusta. Sobre una tarima hi ha una taula baixa i al darrere es troba el magistrat. No està sobre una cadira, sinó agenollat directament en terra. Està escrivint alguna cosa en planxes de bambú, que segons sembla empen ací com a paper.

El magistrat alça la mirada en veure-vos arribar. És un home major, de llarga barba canosa i punxeguda. Porta un barret que no sembla molt pràctic. Potser és part del seu uniforme de treball. La roba que porta és de seda. Com que saps que la seda és un teixit car, imagines que és un símbol que indica que es tracta d'una persona molt important.

El servent s'agenolla davant d'ell i li fa una reverència tan gran que toca el terra amb el front. El guàrdia fa el mateix, així que tu decideixes imitar-los.

–Què tenim ací? –diu el magistrat.

–Bon dia, excel·lència –respon el soldat–. Porte a algú que, segons diu, ha perdut els seus papers de viatge.

El magistrat s'estira la barba, pensatiu.

–Entenc. Podeu retirar-vos.

Et deixen a soles amb el magistrat. Tu tractes de comportar-te amb molta educació, per si de cas.

–Així que necessites un passaport nou... Hummm... Les teues robes són estranyes. D'on vens?

–D'un regne molt llunyà, excel·lència. Perdó si no conec bé els vostres costums.

–Ah, vens d'unes altres terres! Això explica moltes coses. Bé, no passa res. Et prepararé documents de viatge. A l'emperador li agrada que vinguen de visita persones d'altres regnes, perquè vegem la grandesa de Qin. A vegades intenten colar-se espies que venen a fer mal, però no em sembla que tu hages vingut a això. Veritat?

